

zvědět. Jest ovšem pravda, že právo vlastnické jest širší a pronikavějšího obsahu než právo zástavní a že obojí právo jest právem věcným, ale přes to nelze říci, že známky s nápisem »Eigentum« nahrazovaly známky s nápisem »Verpfändung«, neboť zákon žádá, aby takové známky, které jsou určeny k informaci cizích osob, odpovídaly pravdě, což jest z §u 427 obč. zák., kde jest řeč o vlastnictví, a z §u 452 obč. zák., kde jest řeč o zastavení, zjevno, takže předstíráním práva vlastnického tam, kde podle zjištění nižších soudů bylo míněno jen právo zástavní, nebylo vyhověno předpisu zákona a nebyly s takovým označením spojeny zákonné účinky. S hledisek shora uvedených není tedy třeba zjišťovati, zdali u svršků, které připouštěly odevzdání do uschování, byly vůbec nějaké známky připevněny, a u strojů, které snad takového odevzdání nepřipouštěly, známky s nápisem »Ausschliessliches Eigentum der B. Bank«. V tom směru netřeba řízení doplňovati. Mínil-li však odvolací soud, že mezi předměty seznamu A. byly také předměty, které nedopouštěly odevzdání z ruky do ruky a které byly opatřeny známkami o zastavení, nutno ovšem přenechat jeho posouzení, pokud v tomto směru pokládá doplnění řízení za potřebné. Pro případ doplnění bylo by však hledět také k námitce úpadkové podstaty a dosud nižšími soudy neřešené, že ze seznamu A. není vidno, zdali všechny a které předměty do úpadkové podstaty náležejí, neboť úpadková podstata nebo její správce mohou býti na zjištění odlučovacího práva žalování jen tehdy, jde-li o součástky úpadkové podstaty. Jinak chyběla by žalované straně pasivní legitimace ke sporu a žalující straně chyběl by zájem na určení odlučovacího práva proti úpadkové podstatě (§ 228 c. ř. s., viz také Bartsch-Pollak str. 340 k §u 44 konk. ř. a str. 381 pozn. 43 k §u 48 konk. ř.).

Čís. 4561.

Ani mimo úpadek nelze povolití vklad v pořadí poznámky na základě exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, R I 12/25.)

Žádosti banky L., by na základě exekučního titulu bylo vloženo zástavní právo v poznamenaném pořadí, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o otázku, může-li v poznamenaném pořadí povolen býti vklad jen na základě listiny o dobrovolném zřízení práva zástavního, či také vnucený vklad na základě exekučního titulu. Otázka tato rozřešena byla pro případ, že vlastník nemovitosti ocitl se v úpadku (§ 56 odstavec třetí knih. zák.) plenárním usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 1923, pres. 1504/23 (uveřejněným pod čís. 3266 sb. n. s.) v tom

smyslu, že na základě exekučního titulu vklad v pořadí poznámky povolití nelze. I mimo úpadek dlužno však otázku tu ve stejném smyslu zodpovědět. Již z §u 53 odstavec první knih. zák. ve znění třetí novely k obč. zák. ze slov »že chce na svou nemovitost zřídit zástavní právo«, jde zřejmě na jevo, že z titulů zástavního práva, vypočtených v §u 449 obč. zák., má § 53 odstavec první knih. zák. na mysli jen smluvní právo zástavní a že v pořadí poznámky lze vložit jen zástavní právo dobrovolně zřízené. Jde to dále na jevo i z §u 56 knih. zák., kde sice teprve v odstavci třetím jest řeč o listině, ale z jehož celého smyslu je vidět, že zákon předpokládá listinu o zřízení práva zástavního také při zápisech podle odstavce prvního a druhého mimo úpadek a že pro případ vyhlášení úpadku na jmění vlastníka nemovitosti žádá jen ještě další náležitosti listiny, kterou i mimo úpadek předpokládá. Jde to konečně na jevo i z účelu poznámky pořadí, která má zajistit ve prospěchu dlužníka pořadí pro příští vklad práva zástavního, by snáze úvěr získal, tedy nikoli ve prospěchu věřitele, který proti vůli dlužníka vnucený vklad práva zástavního si vymůže. Nerozhodno jest, že v tomto případě již knihovní poznámka zajišťovala pořadí právě pro pohledávku banky L., nyníjší to vymáhající věřitelky, neboť touto poznámkou věřitelka ještě zástavního práva nenabyla a k jeho vkladu bylo třeba listiny, vyhovující formou i obsahem předpisům §§ 26, 27, 94 čís. 3 a 4 knih. zák.

Čís. 4562.

I podle §u 8, odstavec třetí, nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 404 sb. z. a n. náleží na rozhodčí soud pouze spory o výši srážky z přejímací ceny.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, R I 17/25.)

Žalobu Státního obilního úřadu proti Václavu K-ovi o 20.000 Kč soud první stolice odmítl, vyhověv námitce nepřipustnosti pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. **Důvody:** První soud opírá své rozhodnutí o § 8 (3) vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 404 sb. z. a n. a o § 1 vládního nařízení ze dne 8. listopadu 1920, čís. 607 sb. z. a n. Jest souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že ustanovení § 8 (3) vl. nař. čís. 404/1920, jež přikazuje spory mezi mlýnem, jiným přejímatelem nebo komisionářem na straně jedné a Státním obilním ústavem na straně druhé zvláštnímu soudu rozhodčímu, nelze vykládati samo o sobě, nýbrž jen v souvislosti s ostatními ustanoveními §u 8, do něhož bylo vloženo k doplnění vládního nařízení ze dne 29. července 1919, čís. 434 sb. z. a n., jakož i s ostatními předpisy nař. čís. 404/1920. Nařízení toto uvádí v §§ 1—6 přejímací ceny a příplatky k nim, v §u 7 stanoví, za jakých podmínek jest platiti plnou přejímací cenu, a nařizuje, že učiniti jest přiměřenou srážku při plodinách, jež co do jakostí podmínkám těm nevyhovují. V §u 8 ustanovuje pak rozhodčí soudy (znalecké komise), jež mají roz-